

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7CdoPr/5/2024                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 3120202625                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.10.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martina Valentová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:3120202625.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mgr. C. G., J., Z. XXX/X, právne zastúpenej advokátkou Mgr. Sylviou Kohútovou, Trenčín, Palárikova 7 proti žalovanej Strednej športovej škole, Trenčín, Kožušnícka 71/2, IČO: 00515159 právne zastúpenej spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Martin BARTKO - JUDr. Silvia BARTKOVÁ, Trenčín, Piaristická 6667, IČO: 42021626, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou a určenie, že pracovný pomer trvá, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. októbra 2023 č. k. 6CoPr/5/2023-1551, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom - v súčasnosti Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) medzitýmnym rozsudkom z 22. februára 2023 č. k. 4Cpr/4/2020-1489 určil, že skončenie pracovného pomeru založeného Pracovnou zmluvou č. XXXX/XX zo dňa 28. augusta 2019, dohodou uzatvorenou dňa 12. februára 2020, je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá (výrok I.), a určil že skončenie pracovného pomeru založeného Pracovnou zmluvou č. XXXX/XX zo dňa 22. augusta 2013 v znení Dohody o zmene podmienok pracovnej zmluvy č. X zo dňa 05. augusta 2014, dohodou uzatvorenou dňa 12. februára 2020 je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá (výrok II.).

1.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že k uzatvoreniu Dohôd o skončení pracovného pomeru zo dňa 12. februára 2020 (ďalej len „dohody“) došlo za takých okolností, ktoré vylučujú záver o ich platnosti ako právnych úkonoch. Súd prvej inštancie primárne poukázal na to, že v školskom roku 2019/2020 bola evidencia dochádzky zamestnancov prostredníctvom čipov zdrojom nielen technických problémov, ale aj nespokojnosti u zamestnancov žalovanej. Z vyjadrenia žalovanej rovnako vyplynulo, že sa do dochádzky zamestnancov z rôznych dôvodov bežne zasahovalo. Podľa názoru súdu prvej inštancie tak dochádzka u žalovanej s veľkou pravdepodobnosťou verne neodrážala

prítomnosť alebo neprítomnosť zamestnancov na pracovisku, avšak v prípade potreby bola „bičom na nepohodlných zamestnancov“. V prípade žalobkyne bola povinnosť zaznamenať začiatok a koniec pracovného času čipom výslovne upravená len v Náplni práce trénera atletiky podpísanej dňa 01. júla 2019 (bod 4.), pričom v pracovnej náplni športového metodika zo dňa 02. septembra 2019 nebola povinnosť zaznamenávať dochádzku čipom uvedená vôbec. Súd prvej inštancie mal za preukázane, že dňa 12. februára 2020, t. j. v inkriminovaný deň bola žalobkyňa zaevidovaná v dochádzkovom systéme ako športový metodik, kedy nemala povinnosť zaznamenať pracovný čas čipom. Riaditeľka školy však ako dôvod, pre ktorý si predvolala žalobkyňu na osobné stretnutie (vedúce k podpisu sporných dohôd) uviedla práve skutočnosť, že žalobkyňa bola súčasne odčipovaná na 2 školách naraz, čo malo predstavovať závažné porušenie pracovnej disciplíny. V skutočnosti ale podľa súdu riaditeľka žalovanej uviedla žalobkyňu do omylu ohľadom existencie dôvodu pre skončenie pracovného pomeru. Súd prvej inštancie mal pritom za preukázané aj to, že medzi žalobkyňou a žalovanou existovala dohoda o tom, že žalobkyňa nie je povinná vykonávať prácu športového metodika prezenčne v určenom čase na pracovisku žalovanej, ale bola oprávnená vykonávať túto prácu externe.

1.2. Pokiaľ ide o priebeh samotného stretnutia žalovanej a žalobkyne, na ktorom prišlo k podpisu sporných dohôd, súd prvej inštancie poukázal na to, že sa toto stretnutie mohlo uskutočniť najskôr o 14:15 hod. Podľa rozvrhu hodín Spojenej školy sv. J. I. v E. B., žalobkyňa každý deň končila vyučovaním telesnej výchovy šiestou hodinou, t. j. o 13:05 hod. Výsoko pravdepodobné sa tak podľa súdu prvej inštancie ukázalo tvrdenie žalobkyne, že na stretnutie k riaditeľke išla na 14:30 hod. V takom prípade nič nebránilo tomu, aby uplakanú žalobkyňu okolo 15tej hodiny mohol stretnúť pri výťahu svedok U. Z. pri odchode na tréning.

1.3. V prípade tvrdenia žalovanej o tom, že sa stretnutie nieslo v pokojnej atmosfére súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v tomto prípade podľa názoru súdu neunesla dôkazné bremeno. Ani jedna zo svedkýň A. K. a W. A., ktoré mali počuť tento rozhovor, totiž neuviedla nič konkrétne, pokiaľ ide o samotný obsah rozhovoru žalobkyne s riaditeľkou školy, pričom je veľmi nepravdepodobné, že by sekretárka vôbec nevedela, o čom sa hovorí. Zároveň existuje podľa súdu pochybnosť o tom, že W. A. v danom čase vôbec na sekretariáte bola, keďže má v dochádzke v daný deň zaevidovanú „podnikateľskú činnosť“, čo má byť práca vykonávaná z kancelárie v inej budove. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď sekretárky A. K., túto súd vyhodnotil zo všetkých ako najmenej vierohodnú. V prípade polozenia aj jednoduchšej otázky na ktorú svedkyňa nebola vopred pripravená odpovedala obsérne bez riadnej orientácie sledu udalostí. Na základe uvedeného podľa súdu prvej inštancie možno spoľahlivo usudzovať, že si svedkyňa okolnosti prejednávanej veci pamätá veľmi nepresne.

1.4. Vo vzťahu k samotnému obsahu rozhovoru riaditeľky žalovanej so žalobkyňou bezprostredne predchádzajúcemu podpísaniu predložených dohôd súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa bola síce odčipovaná v dochádzkovom systéme ako metodik, túto povinnosť však podľa súdu nemala písomne uloženú. Z vykonaného dokazovania nebolo podľa súdu prvej inštancie sporné, že riaditeľka školy žalobkyňi prezentovala zriaďovateľom zistené odčipovanie sa na 2 školách naraz, ako tak závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre ktoré musí dôjsť k skončeniu oboch pracovných pomerov žalobkyne, inak by z toho mali veľké problémy. Riaditeľka žalovanej týmto spôsobom žalobkyňu zavinene uviedla do omylu ohľadne existencie závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré bolo jedinou rozhodujúcou skutočnosťou a dôvodom pre ukončenie pracovných pomerov žalobkyne. Súd prvej inštancie preto ustálil, že k uzavretiu predmetných dohôd žalobkyňou došlo následkom omylu vyvolaného žalovanou. Už len táto skutočnosť podľa názoru súdu zakladá dôvod neplatnosti uvedených právnych úkonov v zmysle § 49a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). V tomto smere podľa súdu prvej inštancie nie je bez významu ani to, že pre žalobkyňu ako zamestnanca bola celá situácia absolútne nečakaná.

1.5. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že riaditeľka žalovanej situáciu žalobkyňi odprezentovala tak, že ak nepodpíše skončenie pracovného pomeru dohodou, budú mať problémy aj v Spojenej škole v E. B. Zároveň sa žalobkyňi vyhrážala tým, že bude musieť kvôli tomu vracať mzdu, čo pre žalobkyňu ako vdovu a samoživiteľku dvoch detí bolo hrozné. Žalobkyňa sa podľa súdu prvej inštancie pod vplyvom všetkých týchto okolností dostala na pokraj psychického zrútenia, preto predložené listiny podpísala. Žalovaná sa týmto spôsobom podľa názoru súdu dopustila vo vzťahu k žalovanej bezprávnej vyhrážky, keďže pred podpisom dohôd na žalobkyňu vyvíjala psychický nátlak. Tieto skutočnosti podľa súdu vylučujú slobodu prejavu vôle žalobkyne pri uzatváraní oboch dohôd o

skončení pracovného pomeru a spôsobujú ich neplatnosť aj podľa § 37 ods. 1 OZ. O mimoriadne bezohľadnom prístupe žalovanej a reálnosti jej hrozieb žalobkyni svedčí aj to, že v priebehu tohto konania žalovaná podala trestné oznámenie na žalobkyňu a jej dcéru okrem iného aj pre zločin podvodu.

1.6. Podľa súdu prvej inštancie v tomto konaní nebol produkován žiaden dôkaz o tom, že by žalobkyňa svoju prácu u žalovanej nevykonávala riadne. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo aj to, že ku skončeniu pracovných pomerov žalobkyne došlo vo veľmi turbulentnom období, kedy mali s riaditeľkou školy pracovné konflikty tréneri viacerých športov. Žalobkyňa sa dňa 10. februára 2020 podpísala pod podnet zamestnancov školy adresovaný zriaďovateľovi, ktorým sa domáhali prešetrovania postupov riaditeľky žalovanej, ktorý mal byť dňa 13. februára 2020 prerokovávaný na osobnom stretnutí na TSK. Postup žalovanej tak v tomto prípade súd prvej inštancie vyhodnotil ako jednoznačne odporujúci dobrým mravom, preto nemôže požívať žiadnu právnu ochranu, ktorá naopak prislúcha žalobkyni ako zamestnancovi.

1.7. Súd prvej inštancie z navrhovaných dôkazov pre nadbytočnosť nevykonal výsluch Y. A., ani výsluch zamestnancov TSK - Ing. P. Z., A. G., K. Y. a B. G., a ani nežiadal zvukový záznam zo stretnutia trénerov na TSK. Udalosti ku ktorým došlo na TSK, mali podľa súdu totiž len okrajový význam pri posudzovaní platnosti skončenia pracovného pomeru. Z obdobných dôvodov súd nevykonal ani výsluch účtovníčky žalovanej K. Q. ani ďalších zamestnancov žalovanej - C. J., Z. P., O. D., L. T. a A. B., ktorých žalovaná navrhla vypočuť ohľadne spôsobu zaznamenávania dochádzky. Výsluch týchto svedkov súd považoval za nadbytočný a neúčelný. V poslednom rade súd prvej inštancie nevidel žiaden dôvod ani k tomu, aby ako dôkaz v tomto konaní vykonával výpis z dochádzky žalobkyne v Spojenej škole sv. J. I. v E. B. za obdobie od 1.septembra 2019 do 13. februára 2020.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. októbra 2023 č. k. 6CoPr/5/2023-1551 napadnutý medzitýmny rozsudok potvrdil. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie.

2.1. Podľa odvolacieho súdu sa za stavu, keď bolo preukázané, že žalobkyňa do dňa 12. februára 2020 vykonávala riadne prácu pre žalovanú, a žalovaná vedela o inom pracovnom pomere žalobkyne, javí dôvod, ktorý žalovaná posúdila ako závažné porušenie pracovnej disciplíny ako účelový s cieľom skončiť pracovný pomer s nepohodlnou zamestnankyňou potom, čo podpísala podnet zamestnancov školy adresovaný zriaďovateľovi, ktorým sa domáhali prešetrovania správnosti postupov riaditeľky žalovanej.

2.2. Odvolací súd ďalej skonštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa mala povinnosť evidovať svoju prítomnosť v práci ako športový metodik. Z pracovnej zmluvy športového metodika zo dňa 02. septembra 2019 toto nevyplyvalo. Ak teda zamestnávateľ povinnosť zamestnanca jasne a zreteľne nestanovil tak, aby nebolo pochyb o tom, čo je obsahom takejto pracovnej povinnosti, nemožno podľa odvolacieho súdu na úkor zamestnanca vykladať nesplnenie takej povinnosti. Rovnako odvolací súd poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že evidencia prítomnosti zamestnancov u žalovanej nebola riadne dodržiavaná a problematické aspekty evidencie dochádzky boli predmetom podnetu na VÚC. V prípade žalobkyne tak podľa odvolacieho súdu skutočnosti týkajúce sa evidencie dochádzky dňa 12. februára 2020 nebolo možné posudzovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny na tejto pozícii, a to napriek tomu, že žalobkyňa bola odčipovaná ako prítomná na pracovisku žalovanej v čase, kedy vyučovala u iného zamestnávateľa. Už vôbec nebolo podľa odvolacieho súdu možné posudzovať takéto konanie ako dôvod, pre ktorý by žalovaná mohla so žalobkyňou okamžite skončiť pracovný pomer, keď v súvislosti s výkonom tejto práce povinnosť prítomnosti na pracovisku nebola nijako porušená. Pri absencii konkrétnej povinnosti vyznačovania dochádzky určitým spôsobom, je tak podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutný záver, že žalobkyňa dochádzku zaznamenávala tak, ako to zamestnávateľ žiadal a potreboval mať pre svoje účely vykázané.

2.3. Odvolací súd ďalej uviedol, že skutočnosti tvrdené žalobkyňou o psychickom nátlaku majúceho intenzitu bezprávnej vyhrážky (spočívajúce v tom, že v druhej škole riaditeľka žalovanej narobí problémy a že bude musieť žalobkyňa vracať peniaze) boli vykonaným dokazovaním preukázané, keď v dôsledku takéhoto nátlaku mali podpísané dohody atribút nedostatku slobody vôle. Tieto skutočnosti boli podľa

názoru odvolacieho súdu preukázané z výpovedí žalobkyne, riaditeľky žalovanej a z výpovedí svedkov (svedkov S. a Z.), ale najmä z výpovede svedkyne B. D.. Navyše, ako uviedol aj súd prvej inštancie, v priebehu tohto konania žalovaná podala trestné oznámenie na žalobkyňu a jej dcéru, čím žalovaná do istej miery potvrdila, že na žalobkyňu vyvíjala nátlak tak, čo bolo v situácii, v akej sa žalobkyňa nachádzala, obzvlášť neúnosné.

2.4. Odvolací súd sa ďalej stotožnil s názorom súdu prvej inštancie aj v tom, že z výpovedí svedkýň K. a A. (pracovníčky sekretariátu) nevyplyvalo, čo konkrétne bolo obsahom rozhovoru medzi žalobkyňou a riaditeľkou žalovanej. Odvolací súd sa však stotožnil s názorom žalovanej, že vzhľadom na odstup času 2,5 roka je prirodzené, že si svedkyne nepamätali všetky detaily tohto stretnutia. Je však podľa odvolacieho súdu potrebné poukázať na to, že minimálne sekretárka K. (keď pripravovala dokumenty) vedela o tom, že má dôjsť ku skončeniu pracovného pomeru so žalobkyňou. V tomto smere preto aj podľa názoru odvolacieho súdu ako menej vierohodná pôsobila výpoveď svedkyne K., keď tá na jednej strane uvádzala, že si na okolnosti rozhovoru žalobkyne s riaditeľkou žalovaného už moc nepamätá, avšak na otázky žalovanej strany odpovedala presne. Ohľadom námietky žalovanej na postup súdu prvej inštancie, kedy umožnil klásť svedkovi otázky bez protokolácie za účelom zistenia rozhodujúcich skutočností odvolací súd uviedol, že je to súd, ktorý rozhoduje o tom, akým spôsobom bude vedený výsluch svedka a o tom, akým spôsobom a v akom rozsahu sa tento zaznamená. Právnomu zástupcovi žalovanej vždy bolo umožnené klásť otázky, ktoré považoval za potrebné svedkovi položiť. Ďalšie námietky žalovanej k hodnoteniu výpovede týchto svedkýň súdom prvej inštancie neboli dôvodné, keď z týchto výpovedí nebolo konkrétne vo vzťahu k bezprávnej vyhrážke nič podstatné zistené na posúdenie predmetnej veci. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že nátlak na žalobkyňu mal intenzitu bezprávnej vyhrážky, v dôsledku čoho absentovala sloboda vôle žalobkyne pri podpisovaní dohôd, ktoré z tohto dôvodu nie sú platnými právnymi úkonmi podľa § 37 ods. 1 OZ.

2.5. K námietke žalovanej, že žalobkyňu neuviedla do omylu odvolací súd uviedol, že žalobkyňa v dôsledku nátlaku zo strany riaditeľky žalovanej konala aj v omyle v zmysle ustanovenia § 49a OZ, ktorý bol tiež dôvodom pre vyslovenie neplatnosti uvedených právnych úkonov. V konaní bolo podľa odvolacieho súdu preukázané, že riaditeľka školy žalobkyňi prezentovala zistené zaznamenanie dochádzky ako tak závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre ktoré musí dôjsť k skončeniu oboch pracovných pomerov žalobkyne. Riaditeľka žalovanej uviedla týmto spôsobom žalobkyňu do omylu v tom, že sú splnené podmienky pre okamžité skončenie pracovných pomerov zo strany zamestnávateľa, ktoré boli jedinou rozhodujúcou skutočnosťou pre ukončenie oboch pracovných pomerov zo strany žalobkyne.

2.6. K ďalšej námietke žalovanej, že skutočnosti, ktoré súd prvej inštancie dokazoval v konaní absolútne nesúviseli s podstatou veci a súd svojím postupom skomplikoval celú prejednávajúcu vec odvolací súd uviedol, že spory s ochranou slabšej strany, a teda aj individuálne pracovnoprávne spory sú charakterizované práve príklonom k vyšetrovaciemu princípu tak, aby boli zistené všetky skutočnosti podstatné pre posúdenie danej veci. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vyžadoval od žalovanej dochádzku zamestnancov, postupoval v súlade s princípom v individuálnom pracovnom spore a takýto postup súdu nemožno podľa odvolacieho súdu označiť za postup, ktorým by súd bezdôvodne zaťažoval žalovanú, ktorá mala v tomto konaní jasné postavenie silnejšej strany. K ďalšej námietke žalovanej o nedostatočne zistenom skutkovom stave, keď súd prvej inštancie odmietol doplniť dokazovanie vyžiadaním si skutočnej dochádzky žalobkyne od jej zamestnávateľa v E. B. odvolací súd poukázal, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa bola v inkriminovaný deň dopoludnia za evidovanú v dochádzkovom systéme žalovanej, pričom zároveň v tom čase bola na pracovisku u zamestnávateľa v E. B.. Žalobkyňa nepopierala, že v čase, keď bola odčipovaná ako prítomná na pracovisku u žalovanej bola na vyučovaní na škole v E. B., preto preukazovanie tejto nespornej skutočnosti nebolo potrebné.

2.7. K námietke žalovanej, že zo strany súdu prišlo k nerovnakému zaobchádzaniu so stranami, keď na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, kde súd vyslovil právny názor, že sa žaloba žalobkyne súdu javí ako nedôvodná, tento nezaprotokoloval do zápisnice, pričom po zmene predbežného právneho názoru, ktorý bol v prospech žalobkyne, tento hneď aj zaprotokoloval. Odvolací súd mal k tejto námietke za potrebné uviesť, že táto skutočnosť nepredstavuje porušenie práva rovnakého zaobchádzania. Súdom prvej inštancie v predmetnej veci uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, ktoré nie je možné považovať za úkon súdu, ktorý by bol reakciou na úkony jednotlivých strán v tom zmysle, že by tento mal byť na prospech raz žalobkyne a raz žalovaného. Tento úkon súdu prvej

inštancie vyplýva z § 181 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). K poslednej námietke žalovanej, že je rozhodnutie súdu prvej inštancie nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie rozsudok náležite odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP a z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, na základe akých úvah s prihliadnutím na zistený skutkový stav dospel súd prvej inštancie k právnenému názoru vyslovenému v rozhodnutí vo veci samej.

3. Žalovaná (ďalej aj ako „dovolatelka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP.

3.1. Žalovaná vo svojom dovolaní zopakovala rozhodnutie súdu prvej inštancie a dôvody podaného odvolania. Následne uviedla, že za porušenie práva na spravodlivý proces, a zároveň prejav nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu považuje skutočnosť, že odvolací súd len prevzal a memoroval argumenty rozsudku súdu prvej inštancie. Dôvody odvolacieho rozsudku sa žalovanej javia rozporné, a odvolací súd sa uchýlil k ničím nepodloženým hodnotiacim úsudkom a úvahám. Žalovaná vo svojom dovolaní ďalej uviedla, že ako súd prvej inštancie tak odvolací súd neuviedli, že podnet na VÚC bol vyhodnotený ako nedôvodný. Rovnako si neuvedomili zásadnú podstatu, že je rozdiel medzi tým, ak sa zamestnanec zabudne odčipovať, ale prácu si riadne odvedie a prípadom žalobkyne, ktorú podvodným spôsobom čipovala jej dcéra. Keď na toto žalovaná poukazovala, dostala od súdu prvej inštancie zosmiešňovanie, a odvolací súd na túto námietku ani riadne neodpovedal.

3.2. Žalovaná ďalej zdôraznila, že v prejednávacom prípade boli uzavreté dohody na základe vôle oboch strán, pričom tieto dohody jasne deklarujú, že sa žalobkyňa rozhodla a dala prednosť inému zamestnávateľovi. Žalovaná ďalej poukázala na to, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd pri rozbere pracovnej zmluvy prehliadli body 3.1, 7.3 a 9.2, v ktorých je definované miesto výkonu práce, výkon práce zamestnanca a spravovanie práv a povinností zmluvných strán. Podľa žalovanej je preto konštatovanie odvolacieho súdu, že tvrdenia žalovanej nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní zmätočné, nakoľko predmetná pracovná zmluva žalobkyne bola v konaní oboznámená. Ak v tejto súvislosti odvolací súd poukázal na výpoveď svedkyne D. a svedka S., tak nie je možné podľa žalovanej len vyberať časti ich výpovede, pričom odvolací súd sa podľa žalovanej ani komplexne s výpoveďou S. nevysporiadal, keď uviedol, že čipovať sa musel každý. V tejto súvislosti žalovaná položila otázku „...ak by žalobkyňa nemala povinnosť zaznamenávať svoj pracovný čas čipom ako športový metodik, prečo ju potom čipovala aj ako športového metodika jej vlastná dcéra“, ku ktorej sa odvolací súd vôbec nevyjadril. Žalovaná ďalej namietala, že dňa 12. februára 2020 mala byť žalobkyňa na pracovisku začipovaná ako trénerka atletiky, čo je potvrdené aj svedkyňou, pričom ako športového metodika ju dcéra začipovala omylom. Ani k tejto námietke sa podľa žalovanej odvolací súd vôbec nevyjadril.

3.3. Žalovaná následne zdôraznila, že v prejednávacom prípade boli uzavreté dohody o skončení pracovného pomeru na základe vôle oboch strán. V tomto smere žalovaná neriešila žiadne závažné porušenie pracovnej disciplíny, a je preto podľa žalovanej úplne nerozhodné či existovali podmienky pre okamžité skončenie pracovného pomeru alebo výpoveď. Žalovaná ďalej uviedla, že sa v konaní podľa nej vôbec nepreukázalo, že žalobkyňa dohody nepodpísala vážne a slobodne ale pod nátlakom. Ani jeden zo svedkov pri podpise dohôd nebol, a informácie majú od žalobkyne. Odvolací súd podľa žalovanej pochybil, keď sa náležite nevysporiadal s výpoveďami svedkov. Po zopakovaní argumentácie o vykonanom dokazovaní uviedla, že dohody boli uzavreté v kľudnej atmosfére. V prípade domnienok odvolacieho súdu o bezprávnej vyhrážke žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/1332/2001, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/306/2009 a 2Cdo/145/2011, ako aj rozhodnutia odvolacích súdov. Podľa žalovanej nejde o bezprávnú vyhrážku ak zamestnávateľ navrhne skončenie pracovného pomeru s tým, že existujú dôvody, pre ktoré by mohol so zamestnancom pracovný pomer zrušiť okamžite.

3.4. Žalovaná ďalej upozornila, že podľa nej v konaní prišlo k nerovnakému zaobchádzaniu zo stranami sporu, a zopakovala argumentáciu uvedenú vo svojom odvolaní o vyslovení predbežného právneho názoru na pojednávaní a výsluchu svedkyne K.. Len na okraj žalovaná uviedla, že za prejav nerovnakého zaobchádzania považuje aj postup súdu prvej inštancie, ktorý neodročil pojednávanie pre dôležitú prekážku na strane právneho zástupcu žalovanej.

3.5. Žalovaná tiež namietala, že v inkriminovaný deň mala žalobkyňa viesť tréning u žalovanej, pričom tvrdila, že v druhom zamestnaní suplovala slovenčinu. Táto skutočnosť však nebola podľa žalovanej

ničím preukázaná, a súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, keď nedoplnil dokazovanie vyžiadanim si dochádzky žalobkyne. S uvedeným sa podľa žalovanej odvolací súd presvedčivo nevysporiadal. Žalovaná vo svojom dovolaní následne požiadala dovolací súd, aby sa oboznámil s nahrávkami z pojednávania, keďže zápisnice neodrážajú presný priebeh konania, a zopakovala svoju doterajšiu argumentáciu. Záverom žalovaná poukázala na to, že sa žalobkyňa rozhodla, že už nebude u žalovanej ďalej pracovať, a na základe dohody, ktorú si sama žalobkyňa vopred pripravila jej pracovný pomer skončil dňa 16. januára 2024, čím žalovaná nadobudla presvedčenie, že účelom tohto konania je len získanie majetkového prospechu.

3.6. Dovolateľka požiadala dovolací súd, aby zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sú argumenty žalovanej uvedené v dovolaní identické s tvrdeniami obsiahnutými v odvolaní a doterajšom spore. Dovoláním napadnutý rozsudok ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, odôvodnené a presvedčivé. Je podľa nej nepravdivé, že odvolací súd na podstatné námietky žalovanej nereagoval, pričom upozornila, že treba mať na pamäti, že konanie pred súdmi nižšej inštancie tvoria jeden celok. K dovolacím námietkam sa konkrétnejšie vyjadrila žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu, a keďže sú tieto námietky totožné nepovažovala za potrebné sa ku všetkému podrobne opakovane vyjadriť. K námietke žalovanej o povinnosti zaznamenávať dochádzku do práce podľa zmluvy žalobkyňa uviedla, že sa stotožnila s názorom súdov nižšej inštancie a ich konštatovanie nemôže byť zmätočné len preto, že mu žalovaná neporozumela. K námietke žalovanej o tom, že nie je preukázané, že bola žalobkyňa v inkriminovaný deň v druhom zamestnaní žalobkyňa uviedla, že skutočnosť, že bola žalobkyňa u druhého zamestnávateľa potvrdila samotná riaditeľka žalovanej a táto skutočnosť nebola v konaní sporná. Rovnako podľa žalobkyne nie je pravda, že nedala dopredu nikomu vedieť, že nepríde do práce ani to, že dcéra žalobkyňu omylom odčipovala ako metodika namiesto trénera, čo je zrejmé zo zvukovej nahrávky z pojednávania zo dňa 02. decembra 2022. K tvrdeniu žalovanej, že žalobkyňa nenastúpila do práce po právoplatnosti rozhodnutí žalobkyňa uviedla, že vzhľadom na neochotu riaditeľky žalovanej dohodnúť sa na pokračovaní vo výkone práce a umožniť žalobkyňi vykonávať prácu v rovnakých časoch, ako tomu bolo doteraz, sa žalobkyňa rozhodla ukončiť pracovný pomer. Žalobkyňa ďalej uviedla, že je pravdou, že si dohody o ukončení pracovného pomeru sama pripravila, ale len v dôsledku negatívnej skúsenosti s riaditeľkou školy pri podpise sporných dohôd. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa požiadala najvyšší súd, aby dovolanie žalovanej zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 CSP.

7. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, súčasťou konštantnej judikatúry

dovolacieho súdu (na ktorej ani v tejto konkrétnej veci nevznikol dôvod nič meniť) je záver, podľa ktorého znakmi vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP sú: a/ zásah (súdu) do práva (strany sporu) na spravodlivý proces, b/ nesprávny procesný postup súdu, reprezentujúci takýto zásah, ktorého dôsledkom je znemožnenie procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a c/ miera (intenzita) zásahu (porušenia, resp. nerešpektovania práva strany súdom), pri ktorej je už namieste hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (tu porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a miera možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011 a 6Cdo/90/2012). Tento pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne (je-ho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu).

12. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že dovolateľka v podstatnom vyvodzuje jeho prípustnosť z toho, že ňou napádaný rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny.

13. Podľa názoru dovolacieho súdu ale konanie pred odvolacím súdom v prejednávanej veci takouto vadou postihnuté nebolo. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je (môže byť) takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, tu o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i rozhodné právo, podľa ktorého bola vec posúdená. Treba mať pritom na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom (v tomto prípade čiastočne) vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. V posudzovanej veci možno z obsahu odôvodnení rozsudkov oboch nižších súdov v ich vzájomnej spojitosti extrahovať (vytiahnuť) odpovede na všetky dovolaním kladené otázky (s výnimkou tých len akademických) a na takomto závere nič nemení to, že u niektorých z takýchto odpovedí nejde (nemusí ísť) o odpovede explicitné. Podľa dovolacieho súdu strany sporu dostali (vrátane dovolateľky) objektívne uspokojivé vysvetlenia tam, kde sa úvahy oboch nižších súdov prekryli. Odvolací súd sa v prípadoch dopĺňania vlastnej argumentácie na podporu správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie (ktoré sa preto rozhodol potvrdiť) musí de facto vyvarovať len dvoch rizík a to 1/ prekvapivosti vlastnej argumentácie, prinesenej po prvý raz až v odvolacom konaní a 2/ prinesenia do argumentácie aspektu nesúdržnosti či dokonca protirečivosti (tým, že sa argumentácia „na podporu“ dostane do takého stretu s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorá má byť takto podporenou, že logicky vzaté môže platiť len jedno alebo druhé, nie ale oboje popri sebe, čo však stáva len zriedkavo). Ako už ale bolo uvedené vyššie, v prejednávanej veci nešlo o prípad opisovaného argumentačného nezvládnutia problému na úrovni odvolacieho súdu.

14. Námietky žalovanej prezentované v dovolaní skôr vedú k namietaniu, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá podľa obsahu spisu v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní.

15. Oba nižšie súdy založili rozhodnutia na tom, že žalovaná sa dopustila bezprávnej vyhrážky na žalobkyni pri uzatváraní napadnutých dohôd o skončení pracovného pomeru zo dňa 12. 02. 2020, ktorá spočívala vo vyvíjaní psychického nátlaku na žalobkyňu v procese uzatvárania sporných dohôd hrozbou oznámenia závažných skutočností o žalobkyni druhému zamestnávateľovi, hrozbou problémov u tohto zamestnávateľa, hrozbou požadovania vrátenia peňazí, čím došlo k ovplyvneniu slobodnej vôle žalobkyne pri uzatváraní dohôd s následkom ich neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa oboch súdov pri uzatváraní dohôd bola žalobkyňa tiež uvedená do omylu v tom, že zaznamenaním si dochádzky na dvoch školách naraz došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, pre ktoré porušenie musí dôjsť k skončeniu oboch pracovných pomerov okamžite zo strany zamestnávateľa, ktoré vyvolanie omylu u žalovanej malo za následok neplatnosť dohôd aj podľa § 49a Občianskeho zákonníka.

16. Najvyšší súd zdôrazňuje, že úsudok o tom, či žalobkyňa so žalovanou skutočne uzatvorila dohody o skončení pracovného pomeru dňa 12. 02. 2020 pod psychickým nátlakom, prípadne u nej vyvolala omyl, predstavuje skutkové zistenie súdov.

17. Z dovolania žalovanej v prevažnej miere vyplýva brojenie proti skutkovému stavu zistenému nižšími súdmi, ktorá namietaná okolnosť nedostatočne zisteného skutkového stavu vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP v zásade nezakladá. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak ani tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

18. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že dovolaním je možné napadnúť „iba“ výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. V posudzovanej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejмый jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého žalovaná v priebehu konania, až do vyhlásenia uznesenia o ukončení dokazovania, neponúkla súdu taký dôkazný prostriedok, ktorý by hodnovernejšie preukázal tvrdenie v spore, že konverzácia pred uzatvorením sporných dohôd o rozviazaní pracovného pomeru medzi žalovanou a žalobkyňou prebiehala inak, než ju súdu opísala práve žalobkyňa, práve ktorej verzii súd uveril. V odôvodnení rozhodnutí oba súdy uviedli okolnosti, ktoré vzali za preukázané a z ktorých vychádzali, je z nich zrejмый, že dôkazy hodnotili jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s dôrazom na to, či žalobkyňou predložené dôkazy (aj v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi) sú vôbec spôsobilé nimi tvrdenú skutočnosť dokázať, jasne a zrozumiteľne vysvetliť, aké úvahy ich viedli k záveru ohľadne neplatnosti uzatvorených dohôd o skončení pracovných pomerov. Podľa názoru dovolacieho súdu spôsob, akými nižšie súdy dospeli k rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, ktorý až následne právne posudzovali, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadili, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené.

19. Odvolací súd v napadnutom rozsudku odôvodnil, prečo pri rozhodovaní nevychádzal z výpovedí svedkov navrhnutých zo strany žalovanej, konkrétne svedkýň K. a A. (pozri body 24. a 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku), tiež odôvodnil, ako sa vysporiadal s tvrdeniami žalobkyne o priebehu komunikácie sporových strán pred uzatvorením sporných dohôd, podporenej svedeckými výpoveďami svedkov D., S. a Z. (pozri body 19. a 21.), keď zároveň odkázal, že sa v celom rozsahu stotožňuje s

dôvodmi napadnutého prvoinštančného rozsudku, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať, keďže žalovaný ako odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav (bod 7. veta prvá odôvodnenia). Dovolací súd v tejto súvislosti okrajovo poznamenáva, že pokiaľ ide o tzv. nepriame dôkazy, tieto síce dokazujú skutočnosť inú, ale takú, z ktorej je možné usudzovať, či sa stala alebo nestala skutočnosť, ktorá je predmetom dokazovania; objasňujú teda dokazovanú skutočnosť pomocou inej skutočnosti, ktorá má k dokazovanej skutočnosti len nepriamy vzťah. Výsledky hodnotenia dôkazov umožňujú súdu prijať záver o pravdivosti skutočnosti, ktorá je predmetom dokazovania, ak na ich základe možno nadobudnúť presvedčenie o tom, že sa táto skutočnosť naozaj stala, bez toho aby o tom mohli byť rozumné pochybnosti. V danom prípade odvolací súd vysvetlil, prečo nemal pochybnosti o tom, že práve žalobkyňou opísaný sled udalostí je ten pravdivý (t. j. tento bol bezprostredne po udalosti žalobkyňou prerozprávaný viacerým osobám, ktoré osoby v konaní vypočuté ho aj s odstupom času pretlmočili spôsobom nepriamo potvrdzujúcim verziu žalobkyne, na rozdiel od svedkov navrhnutých žalovanou stranou, ktorí svedkovia priamo zúčastnení pri komunikácii sporových strán - sedeli vo vedľajšej miestnosti s otvorenými dverami, si jej priebeh nepamätali). Pritom dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že správnosť a úplnosť skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižšej inštalácie, nie je oprávnený preskúmať, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd nie je treťou inštaláciou, a preto sa dovolaním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštalácie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

20. Pokiaľ ide o posúdenie skutkových zistení o tom, čo bezprostredne predchádzalo uzatvoreniu dohôd o rozviazaní pracovných pomerov dňa 12. 02. 2020, žalobkyňou prezentované vynútenie uzatvoriť žalované dohody opísanou hrozbou zo strany žalovanej, ktorú žalovaná nemohla vynucovať s následkom vylúčenia slobody vôle žalobkyne, ako okolnosti vylučujúcej slobodu vôle konajúceho so základom v objektívne existujúcom stave, ktoré sa súčasne stali pohnútkou pre prejav vôle konajúcej dotknutej osoby tak, že táto konala k svojmu neprospechu s následkom neplatnosti týchto dohôd podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ide o činnosť súdu, pri ktorej sa na zistený skutkový stav aplikuje konkrétna právna norma, t. j. ide o „právne posúdenie“, ktoré žalovaná dovolaním zákonom predpísaným spôsobom nenapadla (obdobne to platí aj vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania žalobkyne v omyle).

21. To znamená, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia a zaoberaní sa namietaním nesprávne zisteného skutkového stavu bez opory vo vykonanom dokazovaní z hľadiska žalovanou namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, posudzovanie správnosti právnych záverov dovolacím súdom (najmä výkladu aplikovaných právnych noriem), ku ktorým odvolací súd dospel a ktoré boli základom dovolania nie je významné, pretože prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

22. Dovolací súd zdôrazňuje, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (pozri napr. 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016, 3Cdo/90/2017).

23. Dovolateľka namietala, že súd prvej inštalácie z navrhovaných dôkazov pre nadbytočnosť nevykonával

výsluch Y. A., ani výsluch zamestnancov TSK - Ing. P. Z., A. G., K. Y. a B. G., a ani nežiadal zvukový záznam zo stretnutia trénerov na TSK. Udalosti ku ktorým došlo na TSK, mali podľa súdu totiž len okrajový význam pri posudzovaní platnosti skončenia pracovného pomeru. Z obdobných dôvodov súd nevykonával ani výsluch účtovníčky školy K. Q. ani ďalších zamestnancov - C. J., Z. P., O. D., L. T. a A. B., ktorých navrhla vypočuť ohľadne spôsobu zaznamenávania dochádzky.

24. V súvislosti s danou námietkou žalobkyne dovolací súd upriamuje pozornosť práve na bod 73. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom bolo žalovanej zrozumiteľne vysvetlené, prečo ňou navrhovaný dôkaz nebol nevyhnutný pre ustálenie skutkového stavu veci. Dané situácie nastávajú v prípade dôkazných skutočností nemajúcich k prejednávaniu veci relevanciu, pretože nemôžu viesť k objasneniu skutočností a otázok podstatných pre dané konanie, resp. môžu byť dokonca i výrazom zdržovacej procesnej taktiky (podporne pozri napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 2172/14, sp. zn. II. ÚS 2067/14, resp. rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/2915/2011, sp. zn. 22Cdo/2055/2020). V posudzovanej veci súdy oboch inštancií vzhľadom na ostatné vykonané dokazovanie, mali dostatočne preukázané rozhodné okolnosti pre právne posúdenie veci a ďalšie navrhované dokazovanie považovali za nadbytočné.

25. Napokon i keď právna úprava ukladá stranám konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu a vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu. Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a v rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (strany sporu). V rozhodnutí, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 125/1999, najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na samej podstate týchto skorších právnych záverov najvyššieho súdu nič nezmenila.

26. Podľa § 319 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz; na tento účel je zamestnávateľ povinný poskytnúť súčinnosť, ak to možno od neho spravodlivo žiadať.

27. Civilný sporový poriadok v § 319 CSP upravuje divergentný procesný postup súdu, pre ktorý je charakteristický príklon k vyšetrovaciemu princípu v civilnom súdnom konaní. Súd vyvíja zvýšenú aktivitu s obstarávaním dôkazných prostriedkov až v prípade, keď je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ dôkazy, ktoré strany konania predložili postačujú na spravodlivé rozhodnutie vo veci samej, súd nie je povinný obstarávať a vykonávať ďalšie dôkazy. Nejedná sa teda o automatickú povinnosť aktivity uplatňovanú v akomkoľvek individuálnom pracovnoprávnom spore ale iba o podporný prostriedok, ktorý dáva súdu možnosť konať a obstaráť či vykonať aj nenavrhnuté dôkazy, ak dôkazy predložené zamestnancom nepostačujú na rozhodnutie vo veci samej a súd ma zato, že je nevyhnuté tvrdenia zamestnanca ďalej podložiť dôkazmi. Preto ak žalovaná namieta porušenie zásady rovnosti aj vykonaním dokazovania bez procesného návrhu žalobkyne, prvoinštančnému súdu vzhľadom na charakter sporu (individuálny pracovnoprávny spor) civilný kódex umožňoval ako podporný prostriedok obstaráť či vykonať aj nenavrhnutý dôkaz.

28. Ani námietka neodročenia pojednávania pre dôležitú prekážku na strane právneho zástupcu žalovanej nemohla obstať, vzhľadom na jej bližšie neobjasnenie v tom, za akých okolností k namietanému postupu súdu došlo, čom tomu predchádzalo, akú zákonom uloženú povinnosť súd v danej súvislosti porušil, čím dovolací súd nemal vytvorený procesný priestor daný namietaný nedostatok vedenia konania preskúmať.

29. Podľa dovolacieho súdu obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti

procesných strán pri vykonávaní dokazovania. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom stranám sporu rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam, ako aj rovnakú možnosť navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo účastníka konania/strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

30. Samotná skutočnosť, že dovolateľka bola v konaní neúspešná, nemôže samé osebe viesť k presvedčeniu, že v konaní bola znevýhodnená na úkor druhej strany, a tým došlo k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Predovšetkým je potrebné si uvedomiť, že výsledkom súdneho konania je autoritatívne rozhodnutie, podľa ktorého je v konaní, kde stoja proti sebe dva subjekty vždy jeden úspešný a druhý neúspešný. Súčasťou práva na spravodlivý proces tak nemôže byť právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil práve s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

31. Ani zmena predbežného právneho posúdenia súdom prvej inštancie od jeho konečného právneho posúdenia veci nemá za následok zásah do práva na súdnu ochranu, keďže sporovú stranu nediskvalifikuje z možnosti uplatňovať svoje procesné práva priznané Civilným sporovým poriadkom v ďalšom konaní pred odvolacím súdom (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 374/2022 zo 06. júla 2022).

32. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

33. Dovolaciemu súdu za opísanej situácie preto neostalo iné, než dovolanie, ktorým bola neopodstatnene vytknutá tzv. zmätočnosťná vada podľa § 420 písm. f) CSP odmietnuť ako neprípustné (§ 447 písm. c) CSP).

34. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.